

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Petrem Sedlákem, Ph.D. ve věci

žalobce: J. K.,
bytem
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje,**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2017, č. j. JMK 85592/2017, sp. zn. S-JMK 60288/2017/OD/Př,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 13. 6. 2017, č. j. JMK 85592/2017, sp. zn. S-JMK 60288/2017/OD/Př **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** nahradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3.000 Kč k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Václava Voříška, advokáta se sídlem Ledčická 649/15, Praha, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 14. 8. 2017 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2017, č. j. JMK 85592/2017, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 22. 2. 2017, č. j. ODSČ-34678/16-77, jímž byl žalobce uznán vinným ze správních deliktů provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, kterého se měl stručně vyjádřeno dopustit tím, že dne 1. 9. 2015 a 19. 10. 2015.
2. V jednotlivých žalobních námitkách uvedl následující. Nejprve namítal, že uložená pokuta je nezákonná, neboť správní orgán nezohlednil všechna zákonná kritéria uvedená v § 125e odst. 2 silničního zákona v tehdejší znění a namítá i nepřezkoumatelnost vyměřené sankce, jelikož správní orgán nijak neodůvodnil, proč právě pokuta ve výši 2.000 Kč je podle jeho názoru adekvátní.
3. Dále brojil proti vadám výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, když uvedl, že popis skutku ve výroku rozhodnutí prvního stupně není dostatečný, neboť z něj není patrné, v čem spočívala neoprávněnost údajného zastavení na daných místech a nelze tak dovodit, zda skutečně došlo projednávaným skutkem k porušení ustanovení § 53 odst. 2 silničního zákona, a případně jakým způsobem. Stejně tak není z výroku zřejmé, zda vozidlo žalobce skutečně zastavilo na silniční vegetaci, a tedy, zda mohlo vůbec dojít k porušení § 27 písm. r) téhož zákona. Následně namítal, že ve výroku rozhodnutí prvního stupně je uvedeno, že k naplnění dané skutkové podstaty mělo dojít porušením § 10 silničního zákona, přičemž odkaz na toto ustanovení není dostatečný. Ani v oznámení o zahájení řízení nebyl skutek pregnančněji právně kvalifikován, v čemž žalobce opět spatřuje zkrácení svého práva na obhajobu. Rovněž brojil proti tomu, že ve výroku nebyl uveden odkaz na § 125e odst. 2 silničního zákona, ačkoliv se jedná o ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno. Z výroku podle něj není možné dovodit, zda údajné porušení pravidel provozu mělo či nemělo za následek dopravní nehodu, a popis skutku ve výroku tak neumožňuje subsumpci, a je tedy nedostatečný. Dále namítá, že správní orgán překročil svou pravomoc, pokud mu závazně určil způsob splnění ukládaných povinností (platbu pokuty). I to, že z výroku není zřejmé, podle jakého ustanovení bylo zastaveno řízení o skutku ve výroku III. Takový stav je v rozporu s § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu.
4. Žalobce dále namítá, že výzva k úhradě určené částky ohledně skutku ze dne 1. 9. 2015 byla v rozporu s § 125h odst. 4 silničního zákona, neboť neobsahovala dostatečný popis skutku, a následné zahájení řízení o správním deliktu bylo nezákonné. Obdobně uvedl, že ani z jedné výzvy nebylo možné dovodit ani to, zda měl skutek za následek dopravní nehodu či nikoliv.
5. Současně brojil proti tomu, že správní orgán nijak neprokázal a neodůvodnil závěr, že údajné porušení pravidel nemělo za následek dopravní nehodu. Takový závěr se tak žalobci nutně jeví jako nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.
6. Správní orgán dle žalobce chybně nevedl společné řízení a nerozhodl o všech správních deliktech podle § 125f silničního zákona, které žalobci klade za vinu. Konkrétně se jedná o údajný správní delikt ze dne 5. 1. 2015 a dne 19. 11. 2014.

7. Následně tvrdil, že v důsledku nezákonně stanovené příliš krátké legisvakanční lhůty se v době od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 vyžadovalo pro spáchání přestupku dle § 125f zákona o silničním provozu zavinění alespoň ve formě nedbalosti, a to s ohledem na nezákonnost stanovení legisvakanční lhůty zákona č. 183/2017 Sb. a čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. V této souvislosti namítl, že údajný správní delikt zavinil, neboť učinil vše fakticky možné k tomu, aby porušení silničního zákona jeho vozidlem, a údajnému porušení zákona nijak zabránit nemohl, a nejednal tedy ani v nedbalosti nevědomé, neboť mohl legitimně očekávat, že osoba, které vozidlo přenechal, svůj slib neporušit právní normy dodrží.
8. Žalobce rovněž namítá, že rozhodnutí prvního stupně je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, neboť správní orgán na jednu stranu uvádí, že rozhoduje na základě silničního zákona účinného v době spáchání údajného správního deliktu, nicméně současně uvádí, že rozhoduje na základě silničního zákona účinného do 19. 2. 2016. Výrok je tedy v rozporu s odůvodněním, jakož je odůvodnění rozporné navzájem, což způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí prvního stupně pro nesrozumitelnost.
9. Za vadu označil i to, že v řízení o správním deliktu nebylo prokázáno, že by místo, kde jeho vozidlo údajně zastavilo dne 1. 9. 2015, skutečně bylo chodníkem, neboť správní orgán neprovedl jako důkaz příslušné rozhodnutí silničního správního úřadu podle § 3 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, kterým by bylo dané místo zařazeno do IV. kategorie místních komunikací právě jako chodník. Obdobně namítá, že pasport komunikací není ani dostatečným důkazem o tom, zda je určitá plocha silniční vegetací či nikoliv, neboť podstatné je s ohledem na § 15 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, to, zda je vegetace součástí parcely, na které se nachází pozemní komunikace, či nikoliv. Nadto z pasportu ani nevyplývá, že by místo, kde vozidlo žalobce mělo zastavit dne 19. 10. 2015, skutečně bylo silniční vegetací, ale toto místo je označeno jako komunikační zeleň, což je odlišný pojem. Žalobce současně namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí prvního stupně, neboť správní orgán se vůbec nezabýval tím, co je to silniční vegetace, ačkoliv tento pojem je definován zákonem o pozemních komunikacích a má několik znaků.
10. Dále žalobce namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí prvního stupně, neboť správní orgán se vůbec nezabýval zákonnou definicí pojmu „zastavit“ podle § 2 písm. o) silničního zákona a neodkázal na něj ani ve výroku ani odůvodnění rozhodnutí.
11. Obě napadená rozhodnutí mají být nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, neboť se zjevně jedná pouze o mechanicky vyplněné šablony, a nikoliv o výsledek tvůrčí myšlenkové právní práce.
Samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla, a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 silničního zákona, je podle žalobce v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy.
12. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 27. 9. 2017 navrhl zamítnutí žaloby s tím, že jednotlivé uplatněné námitky nejsou důvodné. Zejména zdůraznil účelové uplatnění jednotlivých

námitek až v rámci soudního řízení, neboť žalobce mohl pochybení správního orgánu prvního stupně namítat již v odvolacím řízení.

13. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání, a po nařízeném jednání rozhodl, že žaloba je důvodná. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
14. V rámci nařízeného soudního jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích.

Vady výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a jeho odůvodnění

15. Žalobce brojil proti tomu, že popis skutku ve výroku rozhodnutí prvního stupně není dostatečný, neboť z něj není patrné, v čem spočívala neoprávněnost údajného zastavení na daných místech, a nelze dovodit, zda skutečně došlo projednávaným skutkem k porušení ustanovení § 53 odst. 2 silničního zákona, a případně jakým způsobem.
16. Podle názoru zdejšího soudu tato část námitky týkající se vad výroku (opět) prvostupňového rozhodnutí není důvodná. Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2002, č. j. 2 As 34/2006-73, uvedl v první „právní větě“: *„Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.“*
17. Správní orgán prvního stupně ve výroku I. předně uvedl, že žalobce jako provozovatel motorového vozidla v rozporu s ustanovením § 10 silničního zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích.
18. Dále ale uvedl, že porušení pravidel silničního provozu vozidlem spočívalo v:

/skutek I./ neoprávněném zastavení, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 53 odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu a bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci ul. H. v B. dne 1. 9. 2015 v 11:38 hodin.
19. Z výrokové části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je tedy patrný popis přestupkových jednání uvedením místa (.....), dne (1. 9. 2015) a času (11:38 hodin) a způsobu spáchání (zastavení a nezajištění dodržování povinností řidiče a pravidel provozu na pozemní komunikaci).
20. Podstatou citovaného rozhodnutí rozšířeného senátu ve věci sp. zn. 2 As 34/2006 bylo vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen –*

to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. V průběhu řízení lze jistě vymezení skutku provedené při zahájení řízení změnit v závislosti na dalších skutkových zjištěních či výsledku dokazování. Tak může dojít k jinému časovému ohraničení spáchaného skutku, rozsahu způsobeného následku, apod. Typicky takové situace mohou nastat zejména u tzv. trvajících či hromadných deliktů, deliktů spáchaných v pokračování (dílčí útoky vedené jednotným záměrem, spojené stejným či podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a v předmětu útoku, které naplňují stejnou skutkovou podstatu). Je to až vydané rozhodnutí, které jednoznačně určí, čeho se pachatel dopustil a v čem jím spáchaný delikt spočívá. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě.“

21. Podle názoru zdejšího soudu nevykazuje popis jednání žalobce ani řidiče jeho vozidla, uvedený ve výroku I. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, takové vady, které by bránily jeho ztotožnění a které by způsobovaly jeho potenciální zaměnitelnost s jiným jednáním, které by případně nemuselo naplňovat znaky deliktu. V nyní posuzované věci popsané skutečnosti, tj. místo, datum a čas spáchání deliktního jednání ve svém souhrnu jasně nezaměnitelně vymezují skutkové jednání.
22. Obdobně zdejší soud v rozhodnutí ze dne 8. 6. 2017, č. j. 30 A 110/2016-30, uvedl: „Otázku řádného popisu skutku tak nelze posuzovat jako hodnotu samu o sobě, ale především v návaznosti na jeho praktickou relevanci, tj. zejména relevanci pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek (zásada *ne bis in idem*), pro vyloučení překážky věci rozhodnuté. Současně nelze jednotlivé části vymezení skutku (místo, čas a způsob) hodnotit nezávisle na sobě. Popis skutku je totiž vymezen místem, časem a způsobem jeho spáchání současně. Podle názoru krajského soudu popis skutku v nyní projednávané věci nároky kladené judikaturou splňuje. Způsob spáchání správního deliktu totiž společně se zcela konkrétním časem a místem spáchání přestupku vymezuje skutek (resp. přestupek nezjištěného řidiče) tak, aby nemohl být zaměněn s jiným skutkem.“
23. Argumentace žalobce pak zcela pomíjí to, že skutkové jednání není specifikováno pouze a jedinečně způsobem spáchání deliktu, ale i jeho místem a časem. Samotná skutková věta výroku „jednání spočívající v neoprávněném zastavení na pozemní komunikaci v dne 1. 9. 2015 v 11:38 hodin“ jasně popisuje způsob, místo a čas použití určité pozemní komunikace, konkrétně specifikované. Právní hodnocení tohoto jednání následně vymezuje bez pochyb porušenou právní povinnost. Samotná skutková věta nemá obecně obsahovat právní hodnocení, nýbrž popis skutku, přičemž na tento popis musí navazovat právní věta, obsahující vymezení porušené právní povinnosti a hodnocení protiprávnosti jednání žalobce vyplývajícího ze skutkové věty, což výrok I. obsahuje.

24. S ohledem na skutková zjištění, která jsou obsahem správního spisu a která jsou podložena fotografiemi z daného místa, vyplývá nezaměnitelnost skutku, který byl následně správně právně kvalifikován.
25. Zároveň ve vztahu k odůvodnění namítal, že nebylo prokázáno, že by místo, kde jeho vozidlo údajně zastavilo dne 1. 9. 2015, skutečně bylo chodníkem, neboť správní orgán neprovedl jako důkaz příslušné rozhodnutí silničního správního úřadu podle § 3 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, kterým by bylo dané místo zařazeno do IV. kategorie místních komunikací právě jako chodník.
26. Krajský soud prostudoval obsah správního spisu a dospěl k závěru, že z fotodokumentace pořízené Městskou policií Brno za účelem projednání přestupku řidiče vozidla, z nichž prvoinstanční orgán vycházel i v řízení o správním deliktu, je zřetelně rozpoznatelné, kde se nachází hranice mezi komunikací a chodníkem, vymezená jednak dlažbou na okraji asfaltového pásu a jednak obrubníkem chodníku. Z listin ve správním spisu je evidentní, že vozidlo stojí v celé šíři právě na chodníku.
27. Dle zákona o silničním provozu je stanoven obecný zákaz vjíždět na chodník, a tedy i parkovat na něm (dle § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu nesmí jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích, než chodci, užívat chodník nebo stezku pro chodce). Výjimky z této úpravy mohou spočívat např. v místní úpravě provozu na pozemních komunikacích, která parkování na chodníku umožní. Bylo tak na žalobci, aby v rámci procesní obrany tvrdil a dokládal, že v uvedeném případě bylo stání na chodníku dovoleno, případně zpochybnil skutečnost, že se jednalo o chodník. Žalobce byl ale v průběhu správního řízení zcela pasivní (k procesní pasivitě účastníka správního řízení srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. května 2017 č. j. 10 As 24/2015-71).
28. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 9. 2013, č. j. 1 As 76/2013-27, konstatoval, že *„je nutné rovněž výraz chodník chápat shodně jako v běžném životě: chodníkem bude část ulice nebo silnice určená pro pěší zřetelně oddělená od ostatní komunikace (zpravidla vyvýšeným obrubníkem), která často lemuje zástavbu, resp. oplocení pozemku, na straně jedné a ostatní komunikaci na straně druhé.“* Obdobně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 As 333/2017-31, uvedl, *„že pojem „chodník“ není v žádném právním předpise definován a nutno tedy vycházet z jeho významu v obecné řeči (srov. ČERNÍNOVÁ, M., ČERNÍN, K., TICHÝ, M. Zákon o pozemních komunikacích. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, a. s., 2015. 528 s., str. 269). Pro určení, zda se v konkrétním případě jedná o chodník, nemůže být proto určující ani údaj o způsobu využití pozemku v katastru nemovitostí (který je nadto právně nezávazný), ani obsah pasportu místních komunikací obce, neboť v něm jsou povinně vedeny pouze jednotlivé místní komunikace, zatímco chodník může být též součástí místní či účelové komunikace nebo samostatnou účelovou komunikací. Rozhodující je tudíž pouze faktický stav na místě“.*
29. Podle názoru soudu je stav na místě jasně zachycen na fotografiích, které jsou součástí správního spisu. Na fotografiích ve správním spise lze zřetelně rozpoznat, že se vozidlo nachází v prostoru, který je stavebně technologicky oddělen od vozovky. Oddělený prostor chodníku a vozovky zřetelně determinuje odlišný účel obou zón.

30. Skutečnosti, že se v místě u budovy Hybešova 34 jedná o chodník, odpovídá i záznam v tzv. technickém pasportu komunikací, vedeném Brněnskými komunikacemi na č. l. 54 správního spisu.
31. Na základě shora uvedeného má soud za prokázané, že vozidlo žalobce na adrese Brno, Hybešova 34, stálo na chodníku, aniž by zde bylo stání či zastavení povoleno.
32. Soudu je známo i rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 As 48/2008-58, které poukazuje na to, že „*správní úřady tak svůj závěr, že se jedná o chodník, nedoložily příslušným rozhodnutím, nýbrž toliko jeho stavebně technickým popisem, což však zjevně nepostačuje.*“ Nicméně ve věci posuzované druhým senátem Nejvyššího správního soudu „*bylo prokázáno, že předmětný pozemek je podle výpisu z katastru nemovitostí využíván jako společný dvůr, nikoliv jako komunikace.*“
33. V nyní posuzované věci nic obdobného žalobce ve správním řízení ani v řízení před soudem netvrdil ani neprokazoval. Pouze trval na tom, aby bylo předloženo rozhodnutí o zařazení komunikace jako chodníku. Podle názoru zdejšího soudu však správní orgán prvního stupně shromáždil dostatek důkazů, že daná komunikace je skutečně chodníkem, neboť toto vyplývá jak z technického stavu, faktických zjištění tak i z pasportu místních komunikací a tyto důkazy nebyly jakkoliv věrohodně zpochybněny.
34. Obdobně namítal žalobce, že z výroku II. není zřejmé, zda vozidlo žalobce skutečně zastavilo na silniční vegetaci, a tedy, zda mohlo vůbec dojít k porušení § 27 písm. r) téhož zákona. Ve vztahu k odůvodnění namítl, že pasport komunikací není ani dostatečným důkazem o tom, zda je určitá plochá silniční vegetací či nikoliv, a to, že se správní orgán vůbec nezabýval tím, co je to silniční vegetace.
35. V případě skutku popsaného ve výroku II. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně platí obecné skutečnosti uvedené shora k výroku I. I v případě výroku II. uvedl správní orgán prvního stupně, že žalobce jako provozovatel motorového vozidla v rozporu s ustanovením § 10 silničního zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích.
36. Dále ale uvedl, že porušení pravidel silničního provozu vozidlem spočívalo v:

/skutek II./ neoprávněném zastavení, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 27 odst. 1 písm. r) zákona o silničním provozu mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu a bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci ul. v dne 19. 10. 2015 v 8:52 hodin.
37. Z výrokové části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je tedy patrný popis přestupkových jednání uvedením místa (.....), dne (19. 10. 2015) a času (8:52 hodin) a způsobu spáchání (zastavení a nezajištění dodržování povinností řidiče a pravidel provozu na pozemní komunikaci).

38. Podle názoru zdejšího soudu nevykazuje popis jednání žalobce ani řidiče jeho vozidla, uvedený ve výroku I. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, takové vady, které by bránily jeho ztotožnění a které by způsobovaly jeho potenciální zaměnitelnost s jiným jednáním, jež by případně nemuselo naplňovat znaky deliktu. V nyní posuzované věci popsané skutečnosti, tj. místo, datum a čas spáchání deliktního jednání ve svém souhrnu jasně nezaměnitelně vymezují skutkové jednání.
39. Argumentace žalobce pak zcela pomíjí to, že skutkové jednání není specifikováno pouze a jedinečně způsobem spáchání deliktu, ale i jeho místem a časem. Samotná skutková věta výroku „jednání spočívající v neoprávněném zastavení na pozemní komunikaci v dne 19. 10. 2015 v 8:52 hodin“ jasně popisuje způsob, místo a čas použití určité pozemní komunikace, konkrétně specifikované. Právní hodnocení tohoto jednání následně vymezuje bez pochyb porušenou právní povinnost. Samotná skutková věta nemá obecně obsahovat právní hodnocení, nýbrž popis skutku, přičemž na tento popis musí navazovat právní věta, obsahující vymezení porušené právní povinnosti a hodnocení protiprávnosti jednání žalobce vyplývajícího ze skutkové věty, což výrok II. obsahuje.
40. Potud tedy ani tato část žalobních námitek není důvodná.
41. Jinou otázkou však je, zda skutková věta má dostatečnou oporu ve správním spise a provedeném dokazování.
42. V případě skutku II. je součástí správního spisu oznámení o přestupku ze dne 19. 10. 2015 a dvě fotografie vozidla tov. zn., RZ: Na první je vozidlo zachyceno z čelního pohledu stojící na vegetaci mezi silnicí a chodníkem, na druhé je pak totéž vozidlo zachyceno zezadu opět na vegetaci s tím, že zadní část vozu zjevně přesahuje přes dlážděnou část povrchu.
43. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uvedl: „*ad II) Správní orgán provedl dne 20. 2. 2017 mimo ústní jednání důkazy obsažené ve spisovém materiálu, a to čtením oznámení Městské policie Brno čísla jednacího MP-16359/01D-15 ze dne 11. 1. 2016, zhlédnutím fotodokumentace, informací v technickém pasportu komunikací a čtením karty vozidla, registrační značky* Z oznámení vyplývá, že neznámý řidič dne 19. 10. 2015 v 8.52 hodin zastavil s vozidlem na trávníku před objektem v ..., čímž došlo nezjištěným řidičem k porušení povinnosti uvedené v § 27 odst. 1 písm. r) zákona o silničním provozu. Podle tohoto ustanovení řidič nesmí zastavit a stát na silniční vegetaci, pokud to není povoleno místní úpravou provozu na pozemní komunikaci, což nebylo. Toto oznámení je podpořeno dvěma fotografiemi prokazujícími skutečnostmi uvedené v oznámení městské policie a průkazně dokumentujícími předmětné vozidlo stojící na nezpevněné ploše silniční vegetace, která je od vozovky oddělena vyvýšením a obrubníkem, tj. na místě, kde se zastavit ani stát nesmí. Technický pasport brněnských komunikací, veřejně dostupný na webových stránkách Brněnských komunikací a.s. (www.bkom.cz), prokazuje, že místo kde vozidlo stálo, je komunikační zelení. Fotodokumentace rovněž potvrzuje, že k protiprávnímu jednání bylo použito vozidlo provozovatele. Karta vozidla následně prokazuje, že provozovatelem vozidla byl účastník řízení. Jednotlivé důkazy tedy časově i svým obsahem vzájemně korespondují a doplňují se. Správní orgán vzal za prokázané, že vozidlo se v daném čase a místě nacházelo.“

44. Ve správním spise se nachází *Protokol o provedení dokazování mimo ústní jednání* ze dne 20. 2. 2017, č. j. ODSČ-34678/16-76, ze kterého ovšem vyplývá, že ve vztahu k technickému pasportu komunikací došlo ke zhlédnutí listin vztahujících se k ulici a Krom toho se žádné listiny z technického pasportu komunikací (vztahující se k ulici) ve spise nenachází.
45. Soudu tedy není zřejmé, jaký důkaz měl správní orgán provést. Z obsahu spisu zřetelně vyplývá, že ve vztahu k ulici Lerchova citovaný důkaz proveden nebyl, a proto závěry správního orgánu prvního stupně, které aproboval žalovaný, nemají oporu ve správním spisu.
46. Oporu ve správním spise nemá ani závěr o tom, že k přestupkovému jednání mělo dojít na ulici u domu č.p., neboť součástí fotodokumentace není žádný snímek zachycující jakýkoliv zřejmý identifikátor dané nemovitosti ztotožnitelný s celkovými snímky. Nenachází se v něm ani žádný mapový podklad s jinou fotografií místa, který by umožňoval jasné ztotožnění místa spáchání přestupkového jednání.
47. Ze všech těchto důvodů má soud za to, že ve vztahu ke skutku II. nemá napadené rozhodnutí ani rozhodnutí správního orgánu prvního stupně oporu ve správním spise. Nelze tak jednoznačně aprobovat závěr o místě spáchání deliktu a v konečném důsledku si nelze ani učinit závěr o charakteru zeleně v daném místě.
48. **Uvedené skutečnosti tak představují důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.** Žalobce dále namítá, že ve výroku rozhodnutí prvního stupně je uvedeno, že k naplnění dané skutkové podstaty mělo dojít porušením § 10 silničního zákona, přičemž odkaz na toto ustanovení není dostatečný.
49. Citované ustanovení je ve výrocích I. a II. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně specifikováno takto: „[...] jako provozovatel vozidla [...] v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci stanovená zákonem o silničním provozu“.
50. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu doslovně stanovuje, že provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
51. Lze souhlasit se žalobcem potud, že v ustanovení § 10 zákona o silničním provozu je stanovena řada povinností, avšak nelze přisvědčit žalobci, že by odkaz na dotčené ustanovení v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně měl být zhodnocen jako nedostatečný, a to proto, že citace ustanovení § 10 zákona o silničním provozu je navázána na přesné slovní vyjádření určitého odstavce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6 As 208/2016-37). Zdejší soud má za to, že výrok rozhodnutí naplnil ve vztahu k ustanovení § 10 zákona o silničním provozu veškeré požadované znaky. Výroky I. a II. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně sice neobsahují přímý odkaz na přesný odstavec (který by byl ale vhodným řešením), ale tento odkaz je vyjádřen doslovným zněním, které nelze zaměnit s textací jiného odstavce téhož ustanovení.

Žalobce tak nemůže mít žádných pochyb o právní kvalifikaci skutku, který mu je kladen za vinu.

52. Tato část námitky tak není důvodná.
53. Stejně tak je nedůvodná i námitka, že v oznámení o zahájení řízení nebyl skutek pregnantněji právně kvalifikován, v čemž žalobce opět spatřuje zkrácení svého práva na obhajobu. Řízení proti žalobci bylo zahájeno oznámením o zahájení řízení ze dne 8. 12. 2016. V oznámení o zahájení správního řízení byly správní delikty vymezeny obsahově v podstatě stejně jako v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně prostřednictvím shodných označení porušených právních povinností. Jestliže považoval soud *popis skutku* (nikoliv jeho prokázání!) za dostačující v případě prvostupňového rozhodnutí, tak argumentem *à maiori ad minus* považuje soud za dostačující i *popis skutku* v oznámení o zahájení řízení. Závěry uvedené k vymezení skutku v oznámení o zahájení řízení platí zcela shodně i v případě námitky nedostatečného zdůvodnění výzvy k úhradě určené částky.
54. Soud nepovažuje za pochybení správního orgánu, že nezmiňuje ve výroku ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu. Předmětné ustanovení ukládá správnímu orgánu povinnost při určení výměry pokuty právnické osobě přihlédnout k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Promítnutí těchto povinností je však otázkou odůvodnění rozhodnutí, respektive odůvodnění stanovení pokuty v konkrétní výši, neboť se týká kritérií pro úvahy správního orgánu o výši sankce, nikoliv výroku, ve kterém má být uvedeno ustanovení, které umožňuje správnímu orgánu sankci uložit a dle kterého byla sankce uložena. Vypuštění odkazu na ustanovení 125e odst. 2 zákona o silničním provozu z výroku prvostupňového rozhodnutí nemůže proto zakládat nezákonnost celého rozhodnutí. V případě napadených rozhodnutí správní orgán prvního stupně nijak nepochybil, pokud toto ustanovení nezahrnul do výroku. Z obsahu prvostupňového rozhodnutí jasně vyplývá, že správní orgán sice necituje ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu číslem, ale činí tak jeho slovním vyjádřením (viz str. 6 rozhodnutí), což považuje soud sice za dostačující, nicméně s ohledem na shora uvedené je zřejmé, že správní orgán prvního stupně v novém řízení bude muset ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu v příslušném znění zohlednit nově.
55. Nedůvodná je taktéž námitka, že z výroku není možné dovodit, zda údajné porušení pravidel provozu mělo či nemělo za následek dopravní nehodu, a popis skutku ve výroku tak neumožňuje subsumpci, a je tedy nedostatečný. Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že ve výroku rozhodnutí o správním deliktu vždy musí být správní delikt specifikován tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2016, č. j. 2 As 85/2016). Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu jeho spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností. Výrok, jak jej vymezily správní orgánu prvního stupně v posuzované věci, považuje krajský soud za dostatečně určitý a nezaměnitelný (viz níže). Obecně přitom platí, že není nezbytné ani možné, aby byly ve výroku uvedeny všechny zjištěné skutečnosti. Je nicméně nutno trvat na splnění požadavku nezaměnitelnosti s jiným skutkem, a to zpravidla uvedením vlastního jednání delikventa, místa, času a způsobu spáchání deliktu (rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 21. 11. 2013, č. j. 7 Afs 59/2013-35). Takový popis skutku ve výroku následně umožňuje subsumpci pod zvolenou skutkovou podstatu, neboť obsahuje všechny podstatné skutečnosti pro subsumpci jednání pod danou skutkovou podstatu.

56. Podle názoru soudu žalobce nesprávně zaměňuje podmínky odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt a znaky skutkové podstaty deliktu (která zahrnuje typové znaky deliktu, tj. objekt – objektivní stránku – subjekt – subjektivní stránku – protiprávnost). Znakem skutkové podstaty není absence dopravní nehody jako následku porušení pravidel. Soud nijak nezpochybňuje, že absence dopravní nehody je nutnou podmínkou k tomu, aby mohl být provozovatel postižen za správní delikt provozovatele vozidla (dnes přešůpek provozovatele vozidla), nicméně požadavek na to, aby formálně byla tato skutečnost uvedena ve výroku, považuje soud za nadbytečný. V souvislosti s nutností uvést, zda mělo nebo nemělo porušení pravidel za následek dopravní nehodu, má soud za to, že popis jednání řidiče vozidla žalobce obsahuje natolik jasné vymezení jednání provozovatele vozidla i řidiče, místa a času spáchání deliktního jednání, že jeho subsumpce pod skutkovou podstatu deliktu provozovatele vozidla je bez problémů možná.
57. Správní orgán ani nepřekročil svou pravomoc, pokud mu závazně určil způsob splnění ukládaných povinností (platbu pokuty). Uvedení čísla účtu, na který je možné uloženou pokutu, spolu s částkou určenou na náhradu nákladů řízení uhradit, má, jakkoliv je ve výroku, pouze zjevně informativní charakter. Nejedná se o závazné určení jediného možného a přípustného způsobu úhrady. Jak je ostatně i žalobci známo, neboť sám odkazuje na ustanovení zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů, na vybírání, vymáhání, evidenci a s tím související úkony určitého peněžitého plnění, které je ukládáno (eventuálně vzniká ze zákona) podle jiného nežli daňového zákona (tj. i pokuty ukládané správními orgány), se použijí ustanovení daňového řádu související s problematikou placení daní. Jedná se o institut tzv. dělené správy, vycházející ze skutečnosti, že vedle peněžitých plnění do veřejných rozpočtů, jako jsou daně, cla, správní, soudní a místní poplatky atd., u nichž je dán komplexní procesní režim podle daňového řádu, se vyskytuje i řada peněžitých plnění směřujících rovněž do veřejných rozpočtů ukládaných podle jiných než daňových zákonů, tj. zejména v obecném režimu správního řádu. Krajský soud nepopírá, že by bylo vhodnější uvést v rozhodnutí i jiné možnosti úhrady, které právní řád České republiky připouští, nicméně toto opomenutí, nelze považovat za tak fatální, aby pro něj mělo být rozhodnutí zrušeno.
58. V dílčí námitce proti výroku III. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobce nijak netvrdí, jak se zastavení řízení, resp. absence výslovného uvedení konkrétního ustanovení negativně dotkla jeho hmotných či procesních práv. Soud proto tuto dílčí námitku považuje za nepřípustnou. Nad rámec uvedeného soud poukazuje na to, že důvody zastavení řízení jasně vyplývají z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a výrok III. nemohl mít žádný negativní dopad do práv žalobce.

Pokuta

59. Žalobce brojil proti přezkoumatelnosti i zákonnosti rozhodnutí o pokutě. S ohledem na to, že soud dospěl k závěru, že napadený výrok o vině v případě skutku II. nemá oporu ve správním spise, nemůže obstát ani akcesorický výrok o sankci. Za této procesní situace

považuje soud za nadbytečné vypořádat se s uvedenou námitkou, neboť hodnocení kritérií pro uložení sankce bude opětovným úkolem správního orgánu.

Společné řízení

60. Žalobce dále namítal, že správní orgán nevedl společné řízení a nerozhodl o všech správních deliktech podle § 125f silničního zákona, které žalobci klade za vinu. Absence vedení společného řízení může být procesní vadou řízení před správním orgánem. V případě procesních vad může být důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pouze a jedině zásah do práv žalobce takové intenzity, která by způsobila nezákonnost žalobou napadených rozhodnutí. Soud má za to, že žalobce sice tvrdí dotčení některých svých procesních práv, nicméně to samo o sobě nemůže být v intencích podané žalobní námítky dostačující.
61. V posuzované věci brojil žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně blanketním odvoláním, z čehož vyplývá, že procesní vadu, proti které brojí touto námitkou, v řízení před žalovaným neuplatnil. V řízení před soudem žalobce pouze uvedl další tvrzené správní delikty označením výzev k úhradě částky, aniž ve vztahu k nim tvrdil a doložil, v jakém procesním stádiu se toto řízení nachází.
62. Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009-62 uvedl, že z „*hlediska trestního práva tedy nehraje roli, kdy všechny sbíhající se trestné činy vyjdou najevo, tato skutečnost nesmí být pachateli ani ku prospěchu, ani na újmu. Je zřejmé, že pro trestání souběhu není bezpodmínečně nutné vedení společného řízení, ale naopak je zcela nezbytné použití absorpční zásady, tedy vzájemné posouzení veškerých souvisejících trestních sazeb. [32] Z výše uvedeného vyplývá, že nevedení společného řízení o přestupcích žalobce by nemuselo prima facie způsobovat vadu řízení dopadající na zákonnost rozhodnutí, pokud by z těchto navazujících rozhodnutí bylo patrné uplatnění zásad stanovených pro ukládání trestu za souběh přestupků. Je zřejmé, že pro důsledné použití ustanovení trestního zákona o souhrnném trestu (tedy současné zrušení výroku o trestu uloženém pachateli dřívějším rozhodnutím) chybí dostatečný právní základ, nicméně není důvodu, proč by se uvedené principy nemohly s řádným odůvodněním všech souvislostí a sousledností aplikovat, tedy proč by správní orgán neměl při ukládání následného trestu přiblížit k trestům uloženým dříve za sbíhající se přestupky.*“
63. Podle Nejvyššího správního soudu je proto podstatné, aby při souběhu deliktů docházelo k uplatnění absorpce sazeb. V případě podané žalobní námítky ale žalobce vůbec netvrdí, že by o dalším přestupku, který v podané žalobě uvádí, bylo již rozhodnuto, natož jakým rozhodnutím, jak a jakým způsobem toto rozhodnutí zasáhlo do jeho práv s ohledem na aplikaci výše uvedené zásady. Žalobce namítal především dotčení svých procesních práv, což v kontextu uvedeného není relevantní. Zároveň zcela nedůvodný je s ohledem na výklad Nejvyššího správního soudu i jeho požadavek na vedení společného řízení a na stanovení souhrnné pokuty.
64. S ohledem na obsah této námítky, resp. žalobcem tvrzené důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, neshledal soud důvod vyhovět této námitce.

Zavinění

65. Následně tvrdil, že v důsledku nezákonně stanovené příliš krátké legisvakanční lhůty se v době od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 vyžadovalo pro spáchání přestupku dle § 125f zákona o silničním provozu zavinění alespoň ve formě nedbalosti, a to s ohledem na nezákonnost stanovení legisvakanční lhůty zákona č. 183/2017 Sb. a čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. V této souvislosti namítl, že údajný správní delikt zavinil, neboť učinil vše fakticky možné k tomu, aby porušení silničního zákona jeho vozidlem, a údajnému porušení zákona nijak zabránit nemohl, a nejednal tedy ani v nedbalosti nevědomé, neboť mohl legitimně očekávat, že osoba, které vozidlo přenechal, svůj slib neporušit právní normy dodrží.
66. Pokud by v mezidobí od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 mělo být, jak tvrdí žalobce, znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu i zavinění, jednalo by se o úpravu pro žalobce příznivější, neboť jeho zavinění nebylo ze strany správních orgánů zkoumáno. Krajský soud shledal tuto námitku nedůvodnou, a to z následujících důvodů.
67. Zákon o odpovědnosti za přestupky, stejně jako zákon č. 183/2017 Sb. nabyl účinnosti dnem 1. 7. 2017. Počátek účinnosti byl na toto datum stanoven zákonodárcem, jak je patrné z příslušných ustanovení těchto zákonů. Zákon č. 183/2017 Sb. byl vyhlášen ve Sbírce zákonů dne 28. 6. 2017, legisvakanční lhůta byla zákonodárcem stanovena kratší, než obvyklých 15 dnů. Dle znění důvodové zprávy byla účinnost stanovena shodně jako účinnost zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona č. 251/2016, o některých přestupcích (dále jen „zákon o některých přestupcích“). Právě v souvislosti s přijetím těchto dvou zákonů byl předložen návrh doprovodného zákona – č. 183/2017 Sb.
68. Ustanovení § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, ve znění pozdějších předpisů sice větou první stanoví, že pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení, druhá věta téhož odstavce však umožňuje stanovit lhůtu kratší, vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, nejdříve však dnem vyhlášení zákona. Podmínka vyhlášení zákona před nabytím účinnosti byla v případě zákona č. 183/2017 Sb. splněna. Krajský soud dospěl k závěru, že se jedná o platné a zákonné ustanovení a nic nebrání jeho aplikaci na daný případ.
69. Zákon č. 183/2017 Sb., jak již krajský soud shora uvedl, je nutno považovat za tzv. doprovodný zákon, kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona o některých přestupcích, který nabyl účinnosti taktéž dne 1. 7. 2017. Úmyslem zákonodárce bylo změnit úpravu správního trestání, a to z důvodu nutné systematizace a úplné kodifikace obecné části přestupkového práva. Zákon o odpovědnosti za přestupky a zákona o některých přestupcích vešly v platnost v dostatečném předstihu, již 3. 8. 2016, téměř rok před nabytím účinnosti. Není výjimkou, že tzv. doprovodné normy nabývají účinnosti krátce po, či v den jejich vyhlášení. Uvedený předpis změnil zákony, kterých se dotýká nová úprava správního trestání. Zákonodárce v rámci změn úpravy správního trestání tímto zákonem vložil do ustanovení § 125f zákona o silničním provozu odst. 3, kterým explicitně vymezil, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek provozovatele vozidla se nevyžaduje zavinění. Z legislativního

procesu není absolutně patrné, že by se v průběhu přípravy změn správního trestání uvažovalo o přechodu od objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla na subjektivní. Záměr změnit znaky skutkové podstaty odpovědnosti provozovatele vozidla není patrný ani z důvodových zpráv. Nic proto nebránilo tomu, aby legisvakantní lhůta doprovodné normy byla kratší, než obecných 15 dní, neboť pro provozovatele vozidla nedošlo k žádné faktické změně právní úpravy.

70. K této námitce krajský soud uzavírá, že zákon o odpovědnosti za přestupky, zákon o některých přestupcích i doprovodná norma č. 183/2017 Sb. nabyly účinnosti 1. 7. 2017. Soud je obecně vázán zákonem a ustanovení čl. CCLVII jasně stanovuje účinnost. Ze shora uvedených důvodů neshledal zdejší soud důvod pro předložení věci Ústavnímu soudu ke zrušení citovaného ustanovení a proto je toto ustanovení pro soud závazné.
71. V této souvislosti je s ohledem na trvalou objektivní odpovědnost žalobce zcela bezvýznamné tvrzení žalobce, že odmítá, „že by údajný správní delikt zavinil, neboť učinil vše fakticky možné k tomu, aby porušení silničního zákona jeho vozidlem předešel (osobu, které vozidlo přenechával, poučil o nutnosti dodržovat pravidla provozu a vyžádal si od ní slib, že tyto bude respektovat), nicméně bezvýjimečné plnění povinnosti dle § 10 odst. 3 silničního zákona je fakticky nemožné, a žalobce údajnému porušení zákona nijak zabránit nemohl, a nejednal tedy ani v nedbalosti nevědomé, neboť porušení pravidel provozu nemohl nijak rozumně zabránit, a přitom mohl legitimně očekávat, že osoba, které vozidlo přenechal, svůj slib dodrží.“
72. Ani tato námitka není důvodná.

Retroaktivita

73. Žalobce rovněž namítá, že rozhodnutí prvního stupně je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, neboť správní orgán na jednu stranu uvádí, že rozhoduje na základě silničního zákona účinného v době spáchání údajného správního deliktu, nicméně současně uvádí, že rozhoduje na základě silničního zákona účinného do 19. 2. 2016. Výrok je tedy v rozporu s odůvodněním, jakož je odůvodnění rozporné navzájem, což způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí prvního stupně pro nesrozumitelnost.
74. V případě námítky retroaktivního rozhodování správního orgánu prvního stupně dospěl soud z obsahu prvostupňového rozhodnutí ke zjištění, že správní orgán prvního stupně posuzoval aplikovatelné znění právní normy v odůvodnění rozhodnutí ve vztahu k sankci. Na tomto místě hovoří o tom, že první úprava účinná od 20. 2. 2016 není pro provozovatele vozidla příznivější, a proto byla sankce za delikt posuzována podle zákona o silničním provozu ve znění účinném v době, kdy se provozovatel deliktu dopustil.
75. Sankce byla žalobci ukládána podle ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, který ve znění účinném do 19. 2. 2016 zněl: Za přestupek se uloží pokuta od 1.500 Kč do 2.500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k).
76. Ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu bylo v tomto znění normováno i v době spáchání deliktů žalobce a zákon č. 268/2015 Sb., který nabyl

účinnosti dne 31. 12. 2015, se tohoto ustanovení nedotýkal. Toto ustanovení bylo změněno až zákonem č. 48/2016 Sb. s účinností od 20. 2. 2016. Jestliže tedy správní orgán prvního stupně uvedl, že rozhodoval o sankci ve znění zákona účinného v době, kdy se provozovatel deliktu dopustil, tak rozhodoval podle správného znění zákona a správně posoudil až znění zákona, které bylo účinné až od 20. 2. 2016. Za této situace nevidí soud v této námitce důvod pro zrušení napadených rozhodnutí, neboť žalobci nemohlo vzniknout žádné dotčení na jeho právech.

Zastavení

77. Dále žalobce namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí prvního stupně, neboť správní orgán se vůbec nezabýval zákonnou definicí pojmu „zastavit“ podle § 2 písm. o) silničního zákona a neodkázal na něj ani ve výroku ani odůvodnění rozhodnutí.
78. Soud k této námitce zdůrazňuje, že žalobce není trestán za přestupek dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, který by spočíval v porušení povinnosti dle ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) téhož zákona, nýbrž za porušení objektivní odpovědnosti v souvislosti s provozováním vozidla podle ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Jeho deliktní chování proto nespočívá v neoprávněném zastavení, nýbrž v nezajištění dodržování povinností řidiče při užití jeho vozidla na pozemní komunikaci.
79. Samotná definice pojmu „zastavit“ by proto měla vliv pouze pro zpochybnění přestupkového jednání samotného. Jelikož toto ale není kladeno za vinu žalobci, nepovažuje soud za pochybení, pokud se samotným pojmem „zastavení“ správní orgán nezabýval, neboť v obecné rovině definice pojmu „zastavit“ jasně vyplývá z obsahu právní normy (podle ustanovení § 2 písm. o) zákona o silničním provozu zastavit znamená uvést vozidlo do klidu na dobu nezbytně nutnou k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob anebo k neprodlenému naložení nebo složení nákladu).
80. Jistě by bylo vhodné, aby na ustanovení § 2 písm. o) zákona o silničním provozu správní orgán v napadeném rozhodnutí alespoň odkázal, nicméně soud to nepovažuje za takovou „vadu“, která by měla být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, neboť ve věci obsah pojmu „zastavit“ není jakkoliv spornou skutečností a opakování nesporných definic obsažených v zákoně je pouhým formalismem.

Nepřezkoumatelnost – šablonovitost

81. Zároveň namítal žalobce šablonovitost rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Soud tento názor žalobce nesdílí. Obsah rozhodnutí správních orgánů je vždy logicky spjat jak s náročností posouzení skutkového stavu, tak s náročností právního hodnocení věci. V případě správních deliktů (přestupků) provozovatelů vozidel se jedná o delikty spojené s objektivní odpovědností pachatele a rozhodování v zákonem limitovaných případech, které předznamenávají typologicky méně náročné situace jak na prokázání skutkového stavu, tak i právní hodnocení.
82. Podle názoru zdejšího soudu se rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zabývá všemi skutečnostmi, které byly o deliktním jednání zjištěny a zároveň se správní orgán zabývá i aplikací právních norem na zjištěný skutkový stav. U správních rozhodnutí, kterých

vydávají správní orgány desítky, stovky až tisíce, v typologicky naprosto shodných situacích jak skutkově tak právně nelze očekávat jazykovou či právní ekvilibristiku, která bude obsahově odlišovat jednoznačně jedno rozhodnutí od druhého. Naopak je zcela dostačující, pokud tato rozhodnutí naplňují požadavky zákona na přezkoumatelnost a pokud jsou vydána v zákonném procesu.

83. Tato námitka není důvodná.

Protiústavnost

84. Žalobce namítal, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla, a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 silničního zákona, je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy.

85. Ve svých předcházejících rozhodnutích soud obsáhle odkazoval k této námitce na podrobnou argumentaci Nejvyššího správního soudu v rozsudcích ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, a ze dne 23. 6. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32. V mezidobí však došlo k vyhlášení nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018 ve věci Pl. ÚS 15/16, který se podrobně zabýval souladem ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem ČR. V citovaném nálezu, který je v plném znění dostupný na stránkách www.usoud.cz, Ústavní soud neshledal nesoulad napadených ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobodách, rozhodl podle § 70 odst. 2 zákona o Ústavním soudu o zamítnutí návrhu na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Zdejší soud v podrobnostech odkazuje na podrobné odůvodnění citovaného nálezu, ve kterém se Ústavní soud zabýval všemi i žalobcem vznesenými otázkami s tím, že nezbývá než konstatovat, že ani tato námitka není důvodná.

86. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného nebylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem jsou částečně důvodné. Soudy tedy nezbylo, než zrušit žalobou napadené rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., protože skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spise. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.) a bude se opětovně zabývat vytýkanými vadami ve vztahu ke správnímu deliktu ze dne 7. 6. 2015.

87. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází ze znění § 60 odst. 1 a 7 s.ř.s. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Podle § 60 odst. 7 s.ř.s. jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné, může soud výjimečně rozhodnout, že se náhrada nákladů účastníkům nebo státu zcela nebo zčásti nepřiznává. Žalovaný ve věci úspěšný nebyl, právo na náhradu nákladů řízení mu tak nepřisluší.

88. Ačkoliv žalobce ve věci úspěšný byl, zdejší soud v posuzované věci shledal existenci mimořádných důvodů zvláštního zřetele hodných pro aplikaci § 60 odst. 7 s.ř.s. a žalobci

náhradu nákladů zčásti nepřiznal. Důvody zvláštního zřetele hodné shledává soud především v konstantním obstrukčním postupu zmocněnce, kterého si žalobce zvolil pro správní řízení (společnost ODVOZ VOZU, s.r.o.). Tento zmocněnec naplňuje smysl své činnosti konstantně obstrukčními praktikami, které činí jménem zastoupených, kteří si jej i s vědomím toho jako zmocněnce volí zcela dobrovolně (žalobce nevyjímaje). Obstrukční úkony jsou tak přičitatelné přímo účastníkům řízení, jejichž jménem jsou činěny. Zvolený způsob procesní obrany ve správním řízení, stejně jako způsob obrany v soudním řízení, vč. osob zastupujících žalobce odpovídají procesním strategiím a osobám, které jsou spojeny s tzv. pojištěním proti pokutám, kterou nejen zdejší soud považuje za aktivitu, která poskytuje provozovatelům vozidel pocit ochrany před případnou sankcí za porušení pravidel provozu na pozemní komunikaci, což v konečném důsledku vede k ignorování pravidel silničního provozu v domněnku, že jim nehrozí žádná sankce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2017, č. j. 4 As 199/2017-30). Taková činnost je podle názoru zdejšího soudu krajně společensky nebezpečná, jakkoliv není výslovně zakázána zákonem. Obecně soud nemůže přistoupit na posvěcení takovéto činnosti, která má umožnit provozovatelům vozidel vyhnout se jejich odpovědnosti a s tím souvisí i to, že soud nepovažuje za možné aprobovat její *částečné financování cestou přiznávání náhrad nákladů soudních řízení, je-li úspěch žalobce před soudem právě důsledkem obstrukční činnosti a nikoliv kontinuální snahy žalobce dosáhnout nápravy protiprávního stavu.*

89. Konkrétně v nyní projednávané věci zvolil žalobce dvě modelové obstrukční taktiky. První z nich spočívala v uvedení, že vozidlo řídila osoba, které se obecně ve správních řízeních nedaří doručovat (.....). Druhá pak spočívala v ponechání si veškerých námitek, vč. klíčové námitky (pro kterou bylo následně žalobě vyhověno), až pro soudní řízení.
90. Bylo-li by cílem žalobce dosáhnout nápravy protiprávního stavu, zcela jistě mohl klíčové námitky směřující k prokázání skutku II. uplatnit v rámci odvolání, aby byla tato nezákonnost ještě v rámci správního řízení napravena.
91. Jeho cílem (o čemž je soud právě i s ohledem na volbu zmocněnce přesvědčen) naopak bylo využít tohoto nedostatku pro to, aby bylo správní řízení prodlouženo (v důsledku očekávaného zrušení rozhodnutí soudem) s cílem dosáhnout prekluze, potažmo finančně profitovat z přiznaných nákladů řízení.
92. V souzené věci se jedná o vadu, která mohla být napravena správním orgánem druhého stupně, pokud by na ní žalobce řádně upozornil. Stejně tak se jedná o vadu, ke které soud mohl přihlídnout pouze k řádně uplatněné námitce. Z uvedeného jasně pramení snaha dosáhnout zrušení rozhodnutí až v tom stádiu řízení, kdy bude zajištěna náhrada nákladů řízení, a tedy nikoliv ochrana práv žalobce jakmile je to primárně možné.
93. Zároveň je nutné konstatovat, že stejně jako žalobce namítá, že rozhodnutí správních orgánů jsou formulářová, tak shodně žaloby vypracovávané zástupcem žalobce jsou typologicky formulářovými žalobami. Soud tak vynaložené náklady na právní zastoupení nepovažuje za skutečné „náklady řízení“, resp. za účelně vynaložené náklady řízení.
94. S ohledem na výše uvedené shledal soud, že je na místě přiznat žalobci pouze náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč, které odpovídají výši soudního poplatku, který žalobce

musel uhradit. Ve zbytku soud shledal důvody zvláštního zřetele hodné pro nepřiznání náhrady nákladů řízení.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 28. května 2018

Mgr. Petr Sedlák, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. Z.